

Fra å være min bedre halvdel, til å bli nøytral, for så å komme ut på motsatt side ved å synke under overflaten, holdt hun seg for nesa.

Hun forberedte seg, kjøpte inn dykkerbriller med god kvalitet, øvde gjentatte ganger i badekaret før hun la seg om kveldene.

Sittende der, i badedrakten sin, innstuderte hun avskjedsbrevet og det triste smilet som på premieren ble gjort i ren rutine.

Hun visste hun ville drukne uten hjelpemidler, noe å stole på, så hun investerte i oksygentank og blylodd. Lik en profesjonell.

Da svømmehud mellom tærne var blitt en vane, kom hun.

Jeg var overrasket over å se henne med badehette, våtdrakt, neseklype og dykkerbriller midt i november.

Hun sa noe, men det druknet idet hun sank dypere og dypere til jeg bare kunne se toppen av hodet hennes og baksiden av reima som holdt dykkerbrillene på plass.

Mens hun holdt seg for nesa i påvente av å igjen kunne puste, stod jeg med store øyne på overflaten, gispande etter hva som burde gitt meg nok til å leve.